

Részletek egy dokumentumfilmből

Balladák filmje

Gulyás Gyula

Gulyás János

Fáj a szívem, nem tagadom,

Hogy miért fáj, nem mondhatom.

Csak magamban letitkolom

S azzal magamat hervasztom.

Hasadj meg szívem,

Haljak meg.

Az egész világ tudja meg,

Tudja meg az egész világ,

Az én hazám ilyen ország

(Kallós Zoltán éneke a főcím alatt)

Kallós Zoltán: 1926-ban születtem, Kolozs megyei faluban, Válaszúton, népraj-zilag mezősei néprajzi egységhez tartozik. Édesanyám feketelaki, a Mezőség szívéből. Apáméknak kocsmája volt az épületben, egy nagyobb és egy kisebb helyiség, mivel a falunak kétharmada román, egyharmada magyar. Egyszerre voltak a táncok, semmi kötekedés, vagy civakodás nem volt. A magyarok bementek a románokhoz, a románok a magyarokhoz, táncoltak, virtuskodtak, legényes tánc közben, melyik táncolja le a másikat. Talán itt kaptam az első zenei élményeimet, akarva, nem akarva megtanultam, annyit hallottam.

Az első osztályt magyarul, utána következett egy szorítás, Antonescu idejében, bezárták a magyar iskolát és a II–III–IV. osztályt már románul végeztem. Onnan bekerültem a kolozsvári református kollégiumba, első gimnáziumtól; a hatodikat aztán Sepsiszentgyörgyön végeztem, a líceum- és képzőben, szintén református líceum- és képzőben, mivel nem bírtam a latint. Onnan visszakerültem Kolozsvárra. 46-ban végeztem a tanítóképzőt és akkor kihelyeztek Magyarvístára, az egy Nádasmenti kalotaszegi falu, körülbelül 19–20 éves voltam ekkor, onnan mentem katonának. Közben megismerkedtem Jagamas Jánossal, volt folklórtanárral, aki aztán engem bevitt Kolozsvárra, a Zeneakadémiára. Tulajdonképpen az egész zenei tudásomat neki köszönhetem, fontosnak találta ő is, hogy megtanuljak népdalt jegyezni. Ott aztán az osztályharc szellemében kinyírtak másodéven.

Gulyásék: Mikor volt ez körülbelül?

Kallós: Hát ez 52-ben, majd visszavettek azzal, hogy szerencsém, hogy volt Vistán egy parasztasszony, aki képviselő volt, és prezidiumi tag, Nyilas Ilona, ő közbenjárt, és visszavettek.

50-ben apámat elítélték szabotázsért, hogy többet vetett, hat hónapi elzárás, és teljes vagyonelkobzással. Szerencsémre ösztöndíjam volt. Aztán bekerültem Kolozsvárra, és akkor jött egy törvény, hogy akinek a szülei Kolozsváron laknak, nem jogosak ösztöndíjra. Segítséget nem kaptam sehonnan, kénytelen voltam kimaradni, hiányoztam és exmatrikuláltak. Akkor Jagamasnak a tanácsára elmentem Moldvába, hogy majd ott tovább folytassam a népdalgyűjtést. Lészpeden tanítottam egy évet, három hónapot. Akkor Bakóban magyar tanítóképző volt, oda jártak ki gyakorló tanításra a növendékek, minden héten egyszer. Tulajdonképpen meg akartam csinálni a falunak a monográfiáját, de főleg a balladáit anyagot szerettem volna összegyűjteni, sajnos, ez nem sikerült. Onnan Vásárhelyre kerültem, a népi alkotások házához. Megmonddam őszintén, nem szerettem, mindennel foglalkoztunk, csak amivel kellett volna, avval nem. Onnan aztán Gyimesre, Gyimesen hat évig voltam, ezért tudtam aztán olyan gyönyörű anyagot fel-gyűjteni. Jagamassal voltunk 50-ben egyszer egy hónapot Moldvában, fonográffal gyűjtöttünk. Magnetofonnal leghamarabb, nem tudnám megmondani hányban, volt egyszer egy folklór kongresszus valami, Bulgáriában és Borsai Ilona ment le erre a kongresszusra. Engem értesítettek. Nem is ismertem Ilonát. Felszálltam Brassóban a vonatra, és megkerestem. Borsai Ilona hozott magával egy magnót, egy rugóval felhúzható magnót, az elektronikus rész az pedig elemekkel működött. Butóba gyártmányú volt, úgy emlékszem, legalább 10–15 kilós. Akkor azt elvittem Gyimesre, és ott ugye a gyűjtés megvolt, úgyhogy körülbelül 800 dallamot vettem fel akkor egy hét alatt. Ilona jött vissza Gyimesre, megkeresett engemet, s aztán ő vitte az anyagot és a magnót magával. Megvan az Akadémián az egész anyag. Aztán mikor Moldvában tanítottam, egy alkalommal Andrásfalvi Bert, mint diák, kirándulni jártak, a társai lementek a tengerre, valaki megadta a címet nekik, egy közös ismerős Kolozsvárról, Bogdán Imre, és lejött Lészpedre, hozzám.

Ez 55-ben történhetett. Akkor gyalog átmentünk Kalugerbe. Lészpeden vagy két napig volt ott. Aztán rajta keresztül ismertem meg Martin Gyurkát, Hoffer Tamást, Pesovár Ferit. Ezek mind kollégái voltak neki, néprajzszakosok.

Gulyásék: Szegény most halt meg.

Kallós: Igen. Aztán én táncgyűjtéssel nem foglalkoztam, de a Martin Gyurkán keresztül aztán kezdtem jobban odafigyelni; felhívtam a figyelmüket a mezőszéki táncokra, ami szinte ismeretlen volt, a legtöbb néprajzosnak, így Bartókéknak és Kodályéknak is teljesen elkerülte a figyelmét, például a mezőszéki magyarság népművészete. Székelyföldre ment mindenki, Kalotaszegre, ez volt a köztudatban.

Gulyásék: Ami látványos.

Kallós: Nemcsak hogy látványos, de nem ismerték, nem tudták, hogy mi van. Itt, ezeken a szórvány helyeken talán jobban ragaszkodtak a hagyományokhoz, ezért maradt meg sok minden épebben és egészebben, táncban és zenében.

Gulyásék: Szegényebbek is voltak, nem?

Kallós: Szegényebbek voltak, jobbágyok voltak, jobban ragaszkodtak a hagyományokhoz, nem jártak jobbra-balra, nem mozogtak, olyan tanult emberek sem kerültek igen ki erről a vidékről,

szegényebb társaság volt. Na most, ők aztán rendszeresen átjártak. Az első filmezést, közös filmezést, szülőfalumban csináltuk, Válaszúton és Kalotaszegen Mérában, ilyen baráti, rokoni kapcsolatok révén. És a gyűjtéseket is, szintén a rokonság körében.

Gulyásék: Szinte amatőr alapon ment, nem?

Kallós: Igen, teljesen maszek alapon az egész. Én annak idején, mikor Lészpeden voltam, akkor postára tettem egynéhány balladát, dallamtípust és kiküldtem a Tudományos Akadémiára, és ez Vargyas Lajosnak a kezébe került, és ő válaszolt nekem, hogy hallottak róla, hogy van egy helyi gyűjtő ott, és milyen nagy érték az, amit én feljegyeztem. Kiküldhetek bármit, de nem tudják honorálni, csak könyvekkel. Ezért volt egy kis kellemetlenségem is, viszont egy ilyen gyűjtés nem lehet öncélú, nem lehet ráülni. Olyan problémák vannak, hogy ezt át kell adni a tudományos kutatóknak, a balladákat is és a dallamanyagot is, minden néprajzi adat egy közös európai kultúrának szerves része.

Kallós Zoltán édesanyjánál, Kolozsvárott

Gulyásék: Zoli mikor kezdett el a népdalokkal foglalkozni?

Kallósné (Vilma néni): Amikor gyermek volt, akkor is nem volt eszve, az uram hogy haragudott, amikor gyermek volt, kérdezze meg.

Gulyásék: Igen? Miért?

Vilma néni: De nem verte meg soha, mert nem feleselt, jó gyermek volt. Ilyen jó gyermek nem volt a faluban.

Gulyásék: Akkor miért haragudott rá?

Vilma néni: Azért, mert akarta mindenáron, hogy legyen, azt mondta, hogy a gépeké a jövő. Az uram nem tanulta sehol a gépészséget, csak könyvekből tanulta, mert tanult ember volt. Érettségizett ember, németül is tudott. Járt az iskolába a németekkel, mert akart ő gépészmérnök lenni. Aztán nem szerette, mert... aztán beléverte eztet a fejébe, és ezt csinálta. Aztán tudom én, elvitték oda, ahol csinálták a kótákat, és megtanították kótázni, elmentek, falura vitte a tanárokat, ahol ő tudott ott járni a rokonokhoz. Aztán vannak olyanok, akik olyan szépen énekelnek, aztán így.

Gulyásék: A rokonságban.

Vilma néni:... Buzában van egy olyan asszony, hogy még egy színésznő sem nem vágja ki, úgy énekel. Tetszik tudni, volt egy nagy házunk, a folyosó olyan széles volt, mint ez a szoba, három méter, ez teli volt ilyen... kancsókkal, szentképekkel. Ott maradt mind.

Gulyásék: Román ikonokkal?

Vilma néni: Román ikonokkal. Minden ott maradt. És azt mondta az elnök, hogy visszaad belőle. Ha maga látta, ő is látta.

Gulyásék: Melyik elnök?

Vilma néni: Aki ott volt, a gazdasági elnök.

Kallós: Elvitték a szamosújvári múzeumba és onnan lábakelt az egésznek.

Vilma néni: Mindent összeloptak. Voltak olyan kancsói, habán kancsói, tudja?

Gulyásék: Miért kellett elköltözni abból a házból?

Vilma néni: Miért? Mert 11 hold földdel az uramat kuláknak nyilvánították.

Gulyásék: Melyik évben?

Vilma néni: 50-ben. Igen. Ottmaradt az összes ruhánk, egy ilyen ebédlő maradt ott, a szekrényem maradt ott, sok minden maradt ott, három szoba berendezés, szépen, a vendégszobával. A konyha egy 7 méteres hosszú konyha.

Kallós: Ott is teli kancsóval.

Vilma néni: Jaj, mi volt nekünk ott, istenem, minden ottmaradt.

Gulyásék: És akkor hova költöztek, vagy hol éltek?

Vilma néni: A világba. Jártuk a világot, isten tudja hol, ahol nem jártunk soha. Megtanultam öregem, 52 éves koromban traktort vezetni. Az uramnak fájtak a kezei, egy Hoffer traktoron dolgozott és olyan terűt vitt vagonnal, egy vagonnal két nagy kocsin. És azt mondja nekem, gyere, ülj ide mellém, és gyere, vezesd a kocsit, megtanítlak. Megtanultam három napon. És vezettem, mit csinálhattam volna?!

Gulyásék: Mit tetszett csinálni, amíg a Zoli például Magyarországon volt, Pesten?

Vilma néni: Jaj, lefogytam 6-7 kilót, nem tudtam éccakákat aludni, féltem, hogy ottmarad. Még sírtam is mérgemben. Bizony.

Gulyásék: És írt neki levelet, vagy nem?

Vilma néni: Írtam és írt ő is.

Gulyásék: Mit írt neki? Vilma néni: Nem tudom, elfelejtettem már. Én annyit imádkoztam a gyermekeimért, hogy az nem igaz. Ha maga látta volna, hogy hogy voltunk mi otthon, mint egy kicsi mennyország. Gyönyörű szép kertünk. A magyar állam bejött 40-ben, az uram 10 mázsa búzát adott, vetőmagnak. Olyan búzája nem volt senkinek, olyan magos, mint a fiam. És hogy

mondjam meg magának? Kalász nélkül volt. Hogy honnan volt az uramnak a magja, nem tudom, abban egy gaz nem volt. Csóré búza, 120 szem volt egy kalászban, én megolvastam a konyhában az asztalon. Egy holdból 18 mázsát eresztett. De eresztett, amikor nem volt elverve 26 vagy 27 mázsát. És az árpa eresztett 35 mázsát, még Magyarországon sincs úgy. Most van, mert jó föld, de a mi földünk erdő volt, az uram az mindent tudott, az tudott gazdálkodni, még az állami gazdaság sem tudott úgy gazdálkodni, mint mi. Én is úgy tudok kertészkedni, hogy komédia.

Gulyásék: Énekelni is szeretett az ura? Vilma néni: Mint a fiam, tudott énekelni, szépen. Én nem tudok, csak mint a számár, csak „á, bá”. Jaj már öreg vagyok, és elfelejtem, hogy mit főztem tegnap.

Gulyásék: A bort, azt szereti?

Vilma néni: Szeretem mint a vizet, itt az üvegem, hol volt?

Gulyásék: Tessék.

Vilma néni: Mindennap innék, addig, amíg nem is látnék. A bor egészség, az én falumban az emberek olyan szépek, pirosak, mint a rózsza.

Gulyásék: A bortól?

Vilma néni: A bortól. Inkább bort isznak, mint pálinkát. Megszoktam gyerekkoromban a bort. Betegek voltunk, járt ez a fene malária akkor, 17-ben, haltak az emberek, mint a legyek, mindennap temetett a pap négyet-ötöt, a román négyet-ötöt, és mind fiatalok haltak meg.

Gyuri bácsi, énekes, Széken

Ha kél az ég szép hajnala,

Kezemben az eke szarva.

Ekém előtt négy tulok jár,

Csákó, Szilaj, Gyöngyös, Bogár.

Végigszántok az ugaron,

Járok-kelek, gyöngyharmaton,

Csillagok, és gyöngyharmaton,

Mezei szép virágakon.

Kis pacsirta, ég madara,

Száll fölöttem, zeng a dala,

Párja vígan száll elébe,

Csalogatja a fészkébe.

Szántó pajtás, kis madárkám,

Nézz fel, nem látod a rózsám?

Hej, ha én fenn lebeghetnék,

Mindig babám felé néznék.

Gulyásék: Kitől tanulta ezt?

Gyuri bácsi: Hát én nem tudom, csak az ilyesmit meg szoktam jegyezni.

Gulyásék: Ez egy Kisfaludy-vers.

Gyuri bácsi: De ez egy földműves embernek, egy ilyen nagy, ilyen szép nóta, ha megéri, nem mindenki érti, aki hallgatja, ugyebár. Itt régen jó középgazdáknak volt, meg is volt a négy tulka, reggel korán nekifogott szántani, pont úgy, mint ahogy megy a dolog...

Gulyásék: Ahogy a nótában...

Gyuri bácsi: Az a kis pacsirta az korán reggel ott fenn dalol.

Kallós: Mennyire büntették?

Gyuri bácsi: 300 lej.

Kallós: És máskor?

Gyuri bácsi: Máskor is.

Kallós: Mindig?

Gyuri bácsi: Igen, aztán egyszer bekerültünk a kocsmához, ott a fiatalemberek már ismernek, ó Gyuri bácsi hogy van ez? Hogy van az? Ne féljek semmit, mert így lesz, úgy lesz, nem hagyják. Hát egyszer jön fel a kicsi miliciás: Gyuri bácsi, jöjjön, aztán gondoltam csak viccel. A sógorom mondta, szegény nyugodjék, csak meg-hótt már a sógorom, a Rózsának a bátyja – sógor akkor kicsi volt az első büntetés, 50 lej, nesze, azt mondja, fizesd ki. Hozták az emberek a sört, csakhoggy...

Kallós: Csak énekeljen...

Gyuri bácsi: ...csak fújjam. Hát nekem is volt a fejembe, mikor jön másodszor, megint bosszankodtam, s megfogtam két-hármat, így a kezembe, ment elől a milica és én nemhogy idétlenkedjek, be az irodába, letettem a sört. Hát aztán úgy vette, hogy én csúfolódok, bánja a kutya, bassza meg, akkor hozatták ki a kapitányt, mert még volt egy, az a Győri Sándor, megütötte a milicát, satöbbi, engemet is odatettek. Aztán nem volt mit csináljon a kapitány se, hát nem loptam.

Kallós: Csak énekelt.

Gyuri bácsi: Igen. Hagyjon békét a kapitány úr, mondom, mert aki danol, az nem lop.

Kallós: Mit mondtak, hogy miért büntetik meg?

Gyuri bácsi: Aztán mit tudom én, mondtak valamit, hogy nem szégyellem? De hát ott az egész... a kocsmáros is nem bánta, hogy fújjam csak.

Kallós: Melyik volt az a 300 lejes nóta?

Gyuri bácsi: Nem tudom...én aztán annyit fújtam nekijek 300 lejért.

Kallós: Megérte?

Gyuri bácsi: Meg is érte, ha úgy akarják cipolni a népet. Csak az fáj nekijek, hogy miért mind magyarul. Miért danolnak a magyarok, miért magyarul. Aztán tudták, hogy ha engem lestoppolnak, akkor leállanak, mert csak én vagyok a vezető.

Kallós: Gyuri bácsi, akkor csináljunk másikat. Nem hiszem, hogy valakinek még elfújta azt, hogy álldogálok a tó partján, szomorú fűz mellett.

Gyuri bácsi: Biz én sokat el... annyit elfújtam, hogy teli az egész ország már vele, csak nem tudják, úgyse tudják fúni. Na, nem baj, fújjuk azt is.

Petőfi vers:

Álldogálok a tó partján,

Szomorú fűz mellett.

Nekem való hely

Bú-szomszédság illet.

Nézem lecsüngő ágait

Szomorú fűzfának.

Mintha csüggedt lelkem

Szárnyai volnának.

Nézem lecsüngő ágait

Szomorú fűzfának,

Mintha csüggedt lelkem

Szárnyai volnának.

Rebi néninél, Válaszúton

Kallós Zoltán: Szülőfalum, Válaszút. Itt végeztem a négy elemi osztályt, román nyelven, majd bekerültem a kolozsvári református kollégiumba. Egy alkalommal ott járt egy regőscsoport Debrecenből a 40-es években és előadás után megkértek, én is énekeljek valamit. Azt hittem, amit én tudok, mindenki tudja, kiderült, hogy nem. Azt a feladatot kaptam, hogy vakációban írjak össze mindent. Hozzá is láttam, így vezetett el az utam Rebi nénihez. 1942-ben jegyeztem föl az Utra Mari balladát, ami a szégyenbe esett lánynak a mezőiségi változata, egy régiesebb dallammal.

Kallós: Jaj Istenem, milyen rég volt, mikor énekelt nekem, igaz?

Rebi néni: Jaj...

Kallós: 42-ben.

Rebi néni: Szégyelltem én, hogy énekeljek, de nekem jó hangom volt, és hiába el voltunk foglalva... sok dologgal, mostmár másképpen fordult ez az élet, hogy mindenki szolgálatban van. Nem is jut eszembe olyan hamar minden, amit kéne, hogy beszélgessünk.

Kallós: Így van az öregség... Marika, hány párnád van ilyen szép? Amit anyád varrt? Nem is tudod? Szeretnék egyet emlékül. Mennyit énekelt nekem.

Rebi néni: Kettőt is adnék.

Kallós: Gyógyszer nem kell valami, Marika? Kaptok? Mit használ? Orvosság nem kell valami?

Rebi néni: Orvosság? Nem használok, csak sósborszeszet használok, és lehet, hogy az öregség, rég húzom eztet, Zoltika drága, én már kútba is voltam beesve, én már a farkastól is valahogy megmenekültem az erdő közepén.

Kallós: Hol?

Rebi néni: Ott...

Kallós: Menjen el, ezt nem is tudtam.

Rebi néni: A hintásban... Nagyon sokon mentem én keresztül már...

Kallós: 42-ben, mire emlékszik, hogy énekelt nekem? „Jaj, de hosszú, jaj de széles az az út.”

Rebi néni: Jaj... Csak nem énekeltem azt is?

Kallós: Igen... Amelyiken kilenc betyár megindult. Igen.

Rebi néni: Jaj, nézzen oda, na nézz oda, és az, azért még most is eszembe jut, hogy milyen szomorú volt az a...

Kallós: Utra Mari volt a legszebb. Nem?

Rebi néni: Igen?

Kallós: „Utra Mari belépett a kiskertbe, lefeküdt a...”

Rebi néni:... „diófának tövibe,

Utra Mari nem félsz, hogy ott meglátnak, az emberek árulkodnak utánad.” Három éve lehet, vagy két éve lehet, miótától ez a történet történt Kolozsvárt, nem hallotta a Zoltika?

Kallós: Nem...

Rebi néni: Hogy három gyermeke volt egy asszonynak, és az a három gyermek megölte őket, igen. Először megölte...

Kallós: Ez az ének is igaz lehetett. Azt mondják a vistaik, hogy olyan, mint Útra Mari, csak az tett el annyi gyermeket, úgy mondják a vistaik.

Rebi néni: Igen, azt mondják? Na...

Kallós: A nótára emlékszik?

Rebi néni: Mire?

(Rebi néni éneke)

Útra Mari belépett a kiskertbe,

Lefeküdt a diófának tövébe.

Útra Mari nem félsz, hogy ott

meglátnak?

Az emberek árulkodnak utánad.

Útra Mari nem vette ezt tréfára,

Belépett a nagy szegedi csárdába.

Egy icce bort kéretett ki számára,

Egy icce bort kéretett ki számára.

Kallós Zoltán [szerkesztés]

A Wikipédiából, a szabad enciklopédiából.

Kallós Zoltán néprajzkutató

Kallós Zoltán (Válaszút, Románia, 1926. március 26.) Kossuth-díjas néprajzkutató, népzene gyűjtőTartalomjegyzék [elrejtés]

- 1 Életpályája
- 2 Hanglemezek
- 3 Kazetták
- 4 CD-k
- 5 Könyvek
- 6 Díjak, elismerések
- 7 Lásd még
- 8 Külső hivatkozások

Életpályája [szerkesztés]

1946-ban végezte el a Tanítóképzőt Kolozsvárott, majd a Gheorge Dima Zeneakadémián tanult tovább. 1946–1950 között Magyarvistán, majd 1956-tól 1968-ig Lészpeden volt tanító.

1958-ban rövid időre bebörtönözték a politikai nézetei miatt. 1969 óta szabadfoglalkozású. A táncházmozgalom egyik megalapítója Kolozsváron.

Néprajzi gyűjtőtevékenysége mind az énekes és hangszeres zenére, mind a népszokásokra kiterjed; mintegy 15 ezer mezősi és csángó népdalt őrzött meg az utókornak. Tucatnyi hanglemeze, és számos, alpműnek számító népballada-kötete jelent meg.

1992-ben egyszemélyes alapítványt hozott létre.

Hanglemezek [szerkesztés]

1990 – Kalotaszegi magyar népzene – Nádasmente – Méra. (Gyűjtötte: Kallós Zoltán és Martin György), Hungaroton SLPX 18150-51

Észak-mezősi magyar népzene I-IV.(Gyűjtötte: Kallós Zoltán, Martin György. Szerk.: Halmos Béla), Hungaroton LPX 18107-11

Kallós Zoltán kedves dalai – Romániai magyar népdalok (Ének – Kallós Zoltán, Furulya – Juhász Zoltán [A/3], Többféle hangszer – Muzsikás együttes [B/1;6], Szerk.: Kallós Zoltán és Halmos Béla), Hungaroton SLPX 18110; 1984

Kazetták [szerkesztés]

Uram irgalmazz nekünk. Moldvai szentes dalok és imádságok
Gyere haza édes fiam. Moldvai magyar népzene
Karácsonykor éjfél tájban. Észak-mezőségi magyar népzene; Mezőkeszű
Észak-mezőségi magyar népzene; Tóvidék: Cege, Feketelak, Vasasszentgotthárd
Kalotaszegi magyar népzene
Marosszéki magyar népzene
Észak-mezőségi magyar népzene; Válaszút, Bonchida
Mezőségi magyar-román népzene; Bonchida
Észak-mezőségi magyar népzene; Bonchida Válaszút
Gyimesi magyar népzene Pulika János emlékére
Mezőségi magyar népzene; Magyarszovát
Gyimesvölgyi magyar népzene Csorba Anna emlékére
Mezőségi magyar népzene; Nagysajó
Mezőségi magyar népzene; Visa
Mezőségi magyar népzene; Ördöngösfüzes
Mezőségi magyar népzene; Mezőkeszű

CD-k [szerkesztés]

1996 – Magyarpalatka – Mezőségi magyar népzene. (Gyűjtötte: Kallós Zoltán, Andrásfalvy Bertalan és Martin György), Hungaroton
Magyarszovát – Buza – Mezőségi népzene. Fonó
1997 – Kallós Zoltán és az Ökrös Együttes: Búsulni sohasem tudtam... Fonó
<http://www.hangveto.hu/item.php?tid=682>
Kallós archívum: Bonchida – Válaszút – Észak-mezőségi magyar népzene. Fonó
2000 – Kallós archívum: Magyarlóna – Kalotaszegi népzene – Kovács Simon „Buráló”. Fonó
2000 – Kallós archívum: Ördöngösfüzes – Mezőségi magyar népzene. Fonó
Kallós archívum: Adok nektek aranyvesszőt – Moldvai csángómagyar népballadák. Fonó
2002 – Kallós archívum: Mezőkeszű – Mezőségi magyar népzene. Fonó
Kallós archívum: Visa – Észak-mezőségi magyar népzene. Fonó
2003 – Kallós archívum: Feketelak – Mezőségi magyar népzene. Fonó

Könyvek [szerkesztés]

1970 – Balladák könyve (1974, Helikon; 1977, Kriterion)
1973 – Új guzsalyam mellett (Kriterion)
1989 – Tegnap a Gyimesben jártam (Martin Györggyel közösen)
1996 – Ez az utazólevelem. Balladák új könyve (kazettával)
2005 - Elindulék este guzsalyasba... Moldvai magyar népköltészet (Stúdium, Kolozsvár)

Díjak, elismerések [szerkesztés]

1990 – Életfa-díj
1993 – Magyar Művészetért-díj
1996 – Kossuth-díj, Julianus-díj
1997 – Martin György-díj
2002 – Corvin-lánc
2005 – A Csángó Kultúráért díj (visszautasította)

2006 - Hazám-díj

a Magyarországi Református Egyház tiszteletbeli presbitere

a Magyar Néprajzi Társaság tiszteletbeli tagja

Lásd még [szerkesztés]

Népzenegyűjtők listája

Külső hivatkozások [szerkesztés]

Kallós Zoltán Alapítvány

Kallós Zoltán népzenei gyűjtései (a Zenetudományi Intézet archívuma)

Balladák filmje (dokumentumfilm, r. Gulyás Gyula, Gulyás János)

Abkarovits Endre riportja (2006)

Metz Katalin riportja (2002, PDF)

Novák Ferenc riportja (2001)

Fehér Anikó riportja (1999)

Válaszút-e Válaszút? (beszélgetés a szórványgondozásról és a magyar népi kultúra terjesztéséről)

Kallós Zoltán: Tavaszi hímes tojások (Kortárs) Ez a társadalomkutatóról szóló lap még csak csonk (azaz erősen hiányos). Segíts te is, hogy igazi szócikk lehessen belőle!